

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 468/2026
27.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирка Максимовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.241/21 од 04.06.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 628/25 од 22.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирка Максимовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.241/21 од 04.06.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 628/25 од 22.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.241/21 од 04.06.2024. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. КЗ и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 204. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 1 године, а за кривично дело из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 4 месеца и затим је окривљеном изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 4 (четири) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом оштећени је упућен да свој имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку. Окривљени је ослобођен од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 628/25 од 22.01.2026. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у

Новом Саду и браниоца окривљеног АА, па је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К.241/21 од 04.06.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Мирко Максимовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да сходно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине пресуде Основног суда у Новом Саду К.241/21 од 04.06.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 628/25 од 22.01.2026. године или само другостепену пресуду и предмет врати на поновну одлуку првостепеном или другостепеном суду.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА је као разлог подношења захтева за заштиту законитости формално означио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да се у радњама окривљеног не стичу сви битни елементи кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. КЗ за које је оглашен кривим, већ елементи кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 1. КЗ. Међутим, бранилац окривљеног својим даљим наводима којима образлаже постојање по њему ове повреде закона, по налажењу Врховног суда, суштински само оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама, дајући при томе сопствену анализу и оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама, а из које по браниоцу произилази да код окривљеног не постоји намера присвајања туђе ствари и прибављања имовинске користи, већ да је окривљени присвојено моторно возило добровољно оставио на јавном месту и тиме добровољно прекинуо притежање возила, а који сви наводи браниоца окривљеног, по налажењу Врховног суда, суштински представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2. ЗКП), док суштински својим наводима у овом делу указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да се другостепени суд у образложењу другостепене пресуде уопште није упустио у оцену жалбених навода браниоца окривљеног, а што би по налажењу овога суда представљало повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да је суд побијаном пресудом, којом је окривљеном изрекао условну осуду, требало и да укине притвор окривљеном који му је раније одређен, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 425а став 2. ЗКП.

Имајући у виду да повреде одредаба члана 425а став 2. и члана 460. став 1. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Из напред изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирка Максимовића одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић